

שורות של רקפות באדום וסגול

אורה לוי ליפסקי*

אני נולדתי באוסטרליה. במהלך חיי הלכתי ל-10 בתי ספר ב-7 ערים ב-4 ארצות ועל פני שלוש יבשות. בכל פעם שעברנו למקום אחר בעולם, אמי הייתה נושאת חבילה בזרועותיה. בחבילה היו ההקלטות שלה. המוזיקה הישראלית האהובה עליה. עם הזמרים שהעשירו את חיינו. **תיאודור בייקל, חווה אלברשטיין, יהורם גאון.** והקול הגדול והטהור של **נחמה הנדל.**

אמי אף פעם לא סמכה על המובילים, או על אף אחד אחר, עם התקליטים שלה. היום היינו קוראים לזה "כבודת יד".

האהבה והתשוקה לשפה הישראלית ולתרבותה הזינו את ילדותי ואת שנות הנערות שלי ולכן הידיעה שהריקוד הראשון שיוצא יצר היה "טעם המן", שיר שאמי נהגה לשיר לנו, יצרה קשר מיוחד מאוד בליבי.

כל השירים הישראלים הגדולים, עם ההרמוניות המבריקות של **נחמה הנדל ורן אלירן**, הפכו להיות חלק ממני.

ה שם של בתו **רקפת** מהווה תצלום של המהות הישראלית. בעברית, רקפת היא השם של הצמח הלאומי הישראלי Cyclamen בלעז.

בילדותי, ראיתי שדות של רקפות כשמשפחתי עברה לישראל, חודשים ספורים לפני מלחמת ששת הימים ב-1967. בימים ההם שירים בעברית וריקודים ישראלים שלהבו את הדמיון שלי, ומאז ועד היום נותרתי שבויה בקסמם. זאת הסיבה שהריאיון עם **יואב אשריאל** האגדי, באתר "ארגון הרוקדים", לפני עשר שנים מהווה כזו השראה עבורי:

"הוא אכפתי, רגיש, בעל חזון ומלא אהבה. על ברכיו גדלו והתחנכו עשרות ואף מאות רוקדים ומרקידים", כך נפתח הראיון... והנה אני, בצד השני של העולם, נזכרת איך הריקודים הראשונים שיצר **יואב אשריאל** משקפים את הסיפור של ילדותי. ההורים שלי (אבא מליטא, אימא מסין עם רקע רוסי) נפגשו והתחתנו בישראל. אבי היה מהנדס שהעבודה שלו לקחה אותו למקומות שונים כל שנתיים.

* אורה לוי ליפסקי היא זמרת, כותבת פזמונים ואמנית קונצרטים שהופיעה בעבר עם כוכבים בינלאומיים דוגמת **ריי צ'ארלס, יהורם גאון, רן אלירן, יפה ירקוני, דודו פישר וצביקה פיק.** השירים שלה שודרו ברדיו האוסטרלי והישראלי, והפכו לריקודים שבוצעו בפסטיבלי ריקוד בדרום אמריקה, הונג קונג, סינגפור ואוסטרליה. במלבוך היא אירחה בביתה את חברה **אהוד מנור, אבי טולדנו ודויד ברזזה.**

עוד קפיצה קדימה בזמן, לשנת 2016. אני בביקור בישראל, עובדת על האתרים שלי (www.jewishworldlife.com) עם חברי המבריק והרקדן הנהדר, **אלי שילו** מירושלים. ברגע ששמעתי שעומדים לערוך קונצרט מחווה ל**יואב** לכבוד 65 שנה ליצירה שלו, עזבתי הכל כדי להגיע לגבעתיים ולהצטרף לחגיגות. **שלמה ממן** וכוריאוגרפים אחרים קידמו בחמימות את פניהם של המשתתפים, וההתרגשות החלה עוד לפני שנכנסו לאולם.

ההופעה הייתה לא מהעולם הזה, כל כך מלאה בחיים, אהבה וחגיגה. המחוות, המוזיקה, הריקודים, ההפקה. הכל היה פשוט מהמם. ערב מדהים. אבל זה לא נגמר בהופעות. המסיבה שאחרי האירוע גם היא זכורה לטוב באותה מידה.

מחוץ לאולם ישבו עד לשעות הקטנות של הלילה **אבנר נעים, רוני סימנטוב, שלמה ממן, אלי שילו ואני**, וחגגנו יחד עם **יואב ורקפת** כפי שגיליתי במהלך קריירת השירה שלי, האמנים הגדולים באמת הם, לעיתים קרובות, הצנועים ביותר והכי כיפיים. כך זה היה בגבעתיים באותו לילה מיוחד ב-2016.

התחלתי את המסע בזיכרון עם רקפות ואסיימו עם רקפות. לבתו של **יואב**: יום אחד אני מקווה שתהיה לך ההזדמנות לבקר באוסטרליה ולהגיע לגן שלי. לאורך השבילים בגן יש שורות של רקפות באדום וסגול. ולכן אני מודה לך שוב, רקפת, על שהזמנת אותי להוסיף את חלקי שלי למחווה ל**יואב**, אביך וההשראה שלי.

יואב אשריאל ובתו רקפת

קדימה בזמן, לתקופה של קלטות הוידאו, והנה אני יכולה לראות את **יואב** ולשמע את קולו הקפדני בהשתלמות (לאלה שאינם מכירים אותי, אני מ-ת-ה על "קפדני"! זה סימן לתשוקה ומקצוענות).

בילדותי, חיינו שלוש שנים נפלאות בחיפה. לילה אחד, בעודי הולכת הביתה ממרכז הכרמל, חלפתי ליד מגרש אורנים וראיתי חבורה של צעירים רוקדים, מלווים באקורדיוניסט. הייתי מהופנטת והפכתי מכורה לנצח.

האהבה והתשוקה לשפה הישראלית ולתרבותה הזינו את ילדותי ואת שנות הנערות שלי ולכן הידיעה שהריקוד הראשון שיואב יצר היה "טעם המן", שיר שאמי נהגה לשיר לנו, יצרה קשר מיוחד מאוד בליבי.

בערב מחווה ליואב